

Verhaal 1

ORPHEUS IN DE ONDERWERELD

Muziek

Orpheus voelt zich blij.

Orpheus heeft ook veel geluk in zijn leven.

Hij is de zoon van een koning. Hij ziet er goed uit.

En hij kan iets wat haast niemand kan: prachtige muziek maken.

Zijn muziek is zó mooi, dat alle mensen blijven staan.

Zijn muziek is zó mooi, dat alle mensen er gelukkig van worden.

Maar niet alleen mensen vinden de muziek van Orpheus mooi.

Ook dieren blijven staan luisteren.

De bomen buigen hun takken naar hem toe.

En soms komen zelfs stenen naar hem toerollen.

Orpheus heeft geen gitaar of piano.

Hij heeft een lier, waarmee hij muziek maakt.

Een lier, dat is een klein instrument. Een soort mini-harp.

Je kunt een lier makkelijk meenemen. En dat doet

Orpheus ook altijd.

Iedere dag gaat Orpheus wandelen.

Hij speelt op zijn lier en zingt.

De meisjes die hij dan tegenkomt, lachen naar hem.

Ze luisteren naar de mooie klanken van de lier.

Ze luisteren naar de prachtige stem van Orpheus.

En dan gaan ze dansen.

Orpheus kijkt altijd graag naar de dansende meisjes.
Hun lange haren zweven om hun hoofd.
Hun dunne jurken waaien om hun lichaam.
Orpheus kijkt vooral graag naar één meisje.
Ze heet Eurydice en ze is het mooiste meisje van de wereld.
Tenminste, dat vindt Orpheus.

Eurydice merkt wel dat Orpheus steeds naar haar kijkt.
Af en toe kijkt ze terug en lacht naar hem.
En dan gaat Orpheus nóg mooier op zijn lier spelen.

Trouwdag

Vandaag speelt Orpheus weer op zijn lier.
Hij loopt door het dorp en hij voelt zich extra blij.
Want vandaag gaat hij trouwen, met Eurydice.
Hij zingt over zijn mooie bruid.
Hij zingt over de nacht die ze samen zullen doorbrengen.
Hij zingt dat hij zo gelukkig is, dat er geen woorden voor zijn. Alleen klanken.

De mensen die hij tegenkomt, groeten hem. En ze wensen hem veel geluk.
Sommige lopen met hem mee naar het huis van Eurydice.
'Hier ben ik, Eurydice', zingt Orpheus. 'Kom naar buiten, mijn bruid.'
Maar de deur van het huis van Eurydice blijft dicht.
Er komt niemand naar buiten.
Orpheus probeert het nog een keer, en nog een keer.
'Kom toch naar buiten, mijn lief', zingt hij. 'Ik kan niet langer wachten.'

Dan gaat de deur langzaam open.
De moeder van Eurydice komt naar buiten, met tranen op haar wangen.
'O, Orpheus', snikt ze. 'Er is iets vreselijks gebeurd.
Eurydice is vanmorgen vroeg opgestaan, om zich te wassen in de rivier.
Ze had rozenolie bij zich. Daarmee wreef ze haar hele lichaam in.'

En toen ineens, terwijl ze nog in de rivier stond ...
toen heeft een slang haar gebeten. Een waterslang.
Het was maar een klein wondje, Orpheus.'

Orpheus is helemaal bleek geworden.
Hij rent langs de moeder van Eurydice naar binnen.
En daar ligt zijn mooie bruid, op een bed in de kamer.
Ze heeft haar trouwjurk aan.
En een krans van witte bloemen om haar hoofd.
Haar ogen zijn dicht.
Het is alsof ze slaapt.

De dood

Orpheus laat zich op zijn knieën vallen.
Hij legt zijn hoofd op de borst van Eurydice.
Hij hoopt dat hij haar hart hoort kloppen.
Hij hoopt dat ze alleen maar is flauwgevallen.
Maar hij hoort niets.
Eurydice is echt dood.
Het is alleen nog haar lichaam dat op het bed ligt.
Eurydice zelf is al op weg naar de onderwereld.

Met zijn ogen vol tranen pakt Orpheus zijn lier.
'Ik ga met je mee naar de onderwereld, Eurydice', zegt hij zachtjes.
'Ik volg je tot in de dood. En ik neem je mee terug.'

Eurydices moeder zegt dat Orpheus dat niet moet doen.
De onderwereld is ver weg.
En hij mag er toch niet naar binnen.
Nog nooit is een levend mens de onderwereld ingegaan.
Want de onderwereld is alleen voor de doden.

Maar Orpheus luistert niet naar de moeder van Eurydice.
Hij luistert naar zijn hart.
En zijn hart zegt dat hij Eurydice moet gaan halen.
Omdat hij zonder haar niet kan leven.

En zo begint Orpheus aan zijn lange reis naar het eind van de wereld.

Onderweg zingt hij over zijn verloren liefde.
Iedereen blijft weer staan luisteren.
En iedereen heeft vreselijk veel medelijden met de arme
Orpheus.

De onderwereld

Na vele dagen lopen komt Orpheus bij de rivier de Styx.
Aan de overkant van de rivier is de onderwereld.

En daar is Eurydice nu.

‘Ik wil graag naar de overkant’, zegt Orpheus tegen de man bij de rivier.

Orpheus weet best dat de man alleen doden meeneemt in zijn bootje. En geen levenden.

De man schudt dan ook zijn hoofd.

Maar dan begint Orpheus te zingen. Over de droevige dood van Eurydice.

Over zijn liefde voor zijn mooie bruid.

‘Ik kan zonder haar niet leven’, zingt Orpheus. ‘Alsjeblieft, breng me naar de onderwereld.’

De man is zo ontroerd, dat hij knikt.

‘Vooruit dan maar’, zegt hij. ‘Stap maar in.’

En zo komt Orpheus in de onderwereld.

De plek waar nog nooit een levend mens is geweest.

Het is geen prettige plek. Het is donker in de onderwereld en somber.

En overal zijn doden.

Ze zien er allemaal hetzelfde uit, als zwarte schaduwen.

De doden roepen tegen Orpheus. Ze zeggen dat ze het naar vinden in de onderwereld.

Ze zouden zo graag weer in de bovenwereld willen zijn.

In de lichte wereld van de zon.

Orpheus zegt niets terug tegen de doden.

Hij speelt op zijn lier en hij zingt zijn liedjes.
En ook de doden vinden de muziek van Orpheus prachtig.
Ze houden even op met klagen en luisteren naar hem.

‘Breng me naar koning Hades’, zingt Orpheus tegen de doden.

‘Ik wil jullie koning zien. Want ik wil Eurydice weer meenemen naar boven.’

De doden denken dat dat niet zal lukken.

Maar ze wijzen Orpheus toch de weg naar hun koning, koning Hades.

Koning Hades vindt het allemaal maar niks.

Orpheus hoort helemaal niet in de onderwereld te zijn.

En nu wil hij ook nog een dode mee terugnemen.

Hades schudt zijn hoofd.

Maar dan begint Orpheus weer te zingen.

En op zijn lier te spelen.